

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **M. K. N.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. MV-8909-9/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2019, č. j. MV-8909-9/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-30493-9/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu žalobce na území.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména s § 89 odst. 2 správního řádu. Dále je žalobce přesvědčen, že žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce na prvním místě namítal, že správní orgán nevypořádal řádným způsobem uplatněné odvolací námítka, kdy tato skutečnost způsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť řádné vypořádání odvolacích námitek je klíčové pro rozhodnutí odvolacího orgánu. Konkrétně žalobce namítal, že je přesvědčen, že nelze postupovat tak, jak to učinil správní orgán I. stupně, který ve výrokové části definuje, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce se neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, přičemž odkazuje na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, kde je tento důvod zakotven. Je zřejmé, že správní orgán I. stupně rozhodl o nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalobce nesplňoval některou z podmínek pro udělení víza, jak to vyplývá z § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně shledává tyto podmínky v § 56 zákona o pobytu cizinců, přičemž dle žalobce tento postup správní orgán I. stupně žádným způsobem neodůvodňuje. Z dikce tohoto ustanovení je však dle názoru žalobce zřejmé, že se jedná o důvody neudělení víza, nikoliv tedy o podmínky pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ze systematiky zákona o pobytu cizinců přitom zcela zřetelně vyplývá, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. a) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem v § 37 odst. 2 písm. a) na § 56 tak, jak to praktikuje v jiných ustanoveních tohoto předpisu. Žalobce zcela odmítá subsumování důvodů neudělení víz pod podmínky pro udělení víza tak, jak tyto termíny spojuje správní orgán I. stupně. Dle názoru žalobce se žalovaný uvedenou odvolací námítkou nezabýval a odůvodnění napadeného rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ze zcela nepochopitelných důvodů došel k závěru, že neplnění účelu pobytu je zároveň i jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Takovýto závěr je dle žalobce nejen zcela nelogický a nesmyslný, je zároveň i v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Z § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž vyplývá, že nelze prodloužit dobu pobytu na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů, pokud správní orgán shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobce nelze přijmout postup správního orgánu I. stupně, kdy správní orgán zmiňuje zcela mimoběžně dva jednotlivé důvody, jednak důvod pro zrušení víza a dále důvod pro nevydání povolení k pobytu, kdy se jedná svou podstatou o zcela odlišné důvody, které předpokládají naplnění odlišných podmínek. Tyto dva instituty však nelze směšovat a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán si musí vybrat, zda má za to, že nevydá povolení k pobytu s ohledem na existenci jiné závažné překážky pobytu na území, nebo zda vidí problém v tom, že účastník řízení je zaměstnán v rozporu se zákonem. Z logiky věci a systematizace zákona je však zjevné, že za jinou překážku pobytu na území nelze považovat neplnění účelu pobytu, neboť v tomto případě se jedná o samostatný důvod pro nevyhovění žádosti.

5. Dalšího pochybení se správní orgány dle žalobce dopustily tím, že ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Posouzení správních orgánů ve vztahu k této otázce zcela chybí a rozhodnutí žalovaného je tak ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce ignoruje žalovaný prakticky zcela vazby žalobce, které má na území České republiky vybudovány a svým postupem odmítá jakoukoliv možnost posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom žil vždy na území České republiky na základě legálního pobytu a stejně tak v takovém životě chtěl pokračovat i dále, avšak není to možné, pokud nemá na území České republiky povolen legální pobyt. Žalobce díky podnikání na území České republiky mohl setrvale podporovat svou rodinu na území domovské vlasti, do jejíhož života je tak rozhodnutím o neprodloužení pobytového oprávnění rovněž zasaženo. Žalobce konstatoval, že neprodloužení pobytového oprávnění představuje zcela nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, přičemž správní orgán neučinil nic pro to, aby zjistil okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, když správní orgán vůbec nevěšel v kontakt se žalobcem. Žalobce poukázal na skutečnost, že na území České republiky pobývá již značnou část svého života, na území podniká, má zde stabilní zázemí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že otázka návaznosti § 37 odst. 2 písm. b), aktuálně § 37 odst. 2 písm. a), a § 56 zákona o pobytu cizinců byla soudy opakovaně řešena, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval provázaností uvedených ustanovení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců přímo odkazuje na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Žalovaný dále upozornil, že správní orgán I. stupně jasně formuloval, v čem spatřuje jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území, přičemž v daném případě byl onou překážkou prokázaný výkon nelegální práce. Dále žalovaný zdůraznil, že správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením přiměřenosti zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobce v souladu s § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to v rozsahu žalobcem uváděných námitek, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 72 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se nejprve vypořádal s obecně formulovanými námitkami žalobce, ve kterých žalobce bez jakékoli konkretizace namítal nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí (konkretizované námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí budou vypořádány samostatně níže), porušení povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, porušení povinností správních orgánů vyplývajících ze základních zásad jejich činnosti a s ohledem na požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu též nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
11. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoliv specifikace.
12. Tyto námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodnutí jsou přezkoumatelná a jejich odůvodnění je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány popsaly skutkový stav, ze kterého vycházely, specifikovaly právní úpravu, kterou k rozhodnutí ve věci použily, žalovaný se pak vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl úvahy, kterými byl veden při vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud zároveň shledal, že se správní orgány nedopustily ani porušení ostatních žalobcem zmiňovaných ustanovení správního řádu.
13. Soud se následně zabýval jednotlivými žalobními námitkami tak, jak byly postupně uvedeny v žalobě. Žalobce v první řadě namítal, že žalovaný se nevypořádal ve svém rozhodnutí s uplatněnými odvolacími námitkami, přičemž konkrétně poukazoval na skutečnost, že žalovaný i správní orgán I. stupně nesprávně aplikovali § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 3 odůvodnění tohoto rozsudku).
14. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců *na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
16. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
18. Soud se neztotožnil s výše uvedenou námitkou žalobce o nesprávné aplikaci citovaných zákonných ustanovení ze strany správních orgánů, když žalovaný se předmětnou námitkou řádně zabýval v napadeném rozhodnutí, kde na straně 4 správně poukázal na vzájemnou provázanost uvedených zákonných ustanovení, přičemž dle názoru soudu tato provázanost je zjevná již ze samotného textu jednotlivých výše uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 44a odst. 3 odkazuje na § 35 odst. 3, který odkazuje na § 37, který v odstavci druhém pod písmenem a) přímo odkazuje na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v předmětné námitce uvedl, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. a) na § 56, učinil by tak výslovným odkazem v § 37 odst. 2 písm. a) na § 56, tak jak to praktikuje v jiných ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Soud uvádí k názoru žalobce uvedenému v předchozí větě, že § 37 odst. 2 písm. a) skutečně odkazuje přímo v textu na § 56 odst. 1 písm. j), byť žalobce svou námitkou tuto skutečnost de facto popírá. Dle názoru soudu je zjevné, že žalobce při své argumentaci v žalobě nevychází z těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která byla účinná v rozhodné době, tj. k datu podání žádosti žalobce u správního orgánu I. stupně dne 3. 10. 2018, nýbrž žalobní argumentace se vztahuje k dříve platnému § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017, podle kterého *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza.* Na uvedené nesrovnalosti v argumentaci žalobce ostatně již správně upozornil žalovaný v napadeném rozhodnutí, když vypořádával obsahově stejnou odvolací námitku, přičemž žalovaný upozornil na změnu ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017. Pro úplnost soud uvádí, že žalobní argumentace ohledně nesprávné aplikace výše citovaných zákonných ustanovení by nebyla úspěšná ani za dřívější právní úpravy, jelikož provázanost zmiňovaných zákonných ustanovení byla konstantně dovozována judikaturou (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, zmiňovaný žalovaným ve vyjádření k žalobě). Uvedenou žalobní námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
19. V další námitce žalobce poukazoval na nesprávný postup správních orgánů, kdy neplnění účelu pobytu považovaly zároveň za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, a na to, že správní orgány zcela mimoběžně zmiňují důvod pro zrušení víza a dále důvod pro nevydání povolení k pobytu, kdy se jedná svou podstatou o zcela odlišné důvody (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 4 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud shledal, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela jednoznačně uvedeno, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Z odůvodnění rozhodnutí vůbec neplyne, že by se správní orgán I. stupně zabýval plněním účelu pobytu žalobce. Stejně tak se plněním účelu pobytu žalobce v napadeném rozhodnutí nezabýval žalovaný, když opakovaně ve svém rozhodnutí uvedl, že jiná závažná překážka pobytu byla shledána ve skutečnosti, že žalobce vykonával nelegální práci, což bylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce. Předmětná žalobní námitka je tedy zjevně nedůvodná.

20. Dále namítal žalobce, že správní orgány nezkoumaly přiměřenost svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce a jeho rodiny ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (v podrobnostech je námitka rozvedena v bodě 5 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud shledal, že správní orgán I. stupně se zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí na straně 6 svého rozhodnutí, přičemž mimo jiné konstatoval, že z informačního systému CIS a ze žádosti žalobce zjistil, že na území České republiky se nenachází žádný rodinný příslušník cizince, naopak v zemi původu má žalobce ženu a tři děti. Správní orgán I. stupně vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na dobu pobytu žalobce v České republice (od roku 2008) nedošlo u žalobce k vybudování pevných socio-kulturních vazeb v České republice. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že zamítavým rozhodnutím sice bude žalobci znemožněno podnikat na území České republiky, ovšem žalobce nevykonával žádnou specifickou činnost, která by byla závislá na jeho přítomnosti, přičemž žalobce je v produktivním věku, a může tedy podnikat nebo pracovat v domovské zemi, kde má navíc rodinné zázemí. Dále soud konstatuje, že žalovaný se zabýval přiměřeností rozhodnutí na straně 5 svého rozhodnutí, přičemž žalovaný vypořádával obsahově stejnou odvolací námitku, jako je žalobní námitka v tomto soudním řízení. Žalovaný mimo jiné konstatoval, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval posouzením přiměřenosti svého rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, přičemž v odůvodnění odvolání nejsou uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, které by nebyly správním orgánem I. stupně vzaty v úvahu. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se zabýval délkou pobytu žalobce na území České republiky, rodinnými vazbami i mírou jeho integrace do společnosti.
21. S ohledem na skutečnosti uvedené v předchozím odstavci nemůže soud souhlasit s žalobní námitkou, že se správní orgány vůbec nezabývaly dopadem svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když naopak je zřejmé, že oba správní orgány se tímto zabývaly. Stejně tak nemůže soud souhlasit s žalobním tvrzením, že správní orgán nevešel v kontakt s žalobcem, když z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce využil, jak vyplývá z protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu, když se žalobce dostavil společně se svým zmocněncem dne 21. 11. 2018 ke správnímu orgánu I. stupně a s podklady se seznámil. Na dotaz, zda chce podklady pro rozhodnutí doplnit, žalobce pouze uvedl, že je mu to líto, nevěděl, že porušuje zákon, rád by dále žil a podnikal na území České republiky. Soud dodává, že dle zmiňovaného protokolu žádný návrh na doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí žalobce neučinil. Správní orgány tudíž pracovaly se skutečnostmi, které jim byly známy z obsahu spisu a které získaly vlastní činností, přičemž žádné kulturní, společenské či ekonomické vazby žalobce nebyly správními orgány zjištěny.
22. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

23. Kritéria, která je třeba v rámci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého nebo rodinného života zohlednit, jsou demonstrativně uvedena v právě citovaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 60/2017-37).
24. Úvahy žalovaného a správního orgánu I. stupně stran přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí se jeví soudu jako adekvátní zjištěnému skutkovému stavu a soud se s těmito úvahami ztotožňuje. Sám žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývala nepřiměřenost rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V žalobě uvedl žalobce ke svým rodinným, finančním a sociálním poměrům, že na území České republiky pobývá již značnou část svého života, na území podniká, má zde stabilní zázemí a že díky příjmům z podnikání může setrvale podporovat svou rodinu ve Vietnamu. Soud konstatuje, že obsahově se jedná o shodné námitky, které uváděl žalobce již v odvolacím řízení, přičemž s uvedenými námitkami se žalovaný řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Sám žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, že by měl na území České republiky nějaké konkrétní vazby ať už ekonomické, kulturní či společenské. Žalobce vykonával nelegální práci, kterou však, jakožto protiprávní jednání, nelze považovat za ekonomickou vazbu na území České republiky, ke které by měl soud přihlížet. Žalobce netvrdil a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by vlastnil na území České republiky nemovitosti či zde měl jiné ekonomické zájmy. Žalobce nemá v České republice příbuzné, jeho žena a děti žijí ve Vietnamu. Samotná okolnost, že příjmy žalobce z jeho podnikatelské činnosti v České republice slouží k obživě jeho rodiny ve Vietnamu, není významná, jelikož již správní orgán I. stupně správně poukázal na fakt, že žalobce je v produktivním věku a má možnost zajistit obživu rodiny prací či podnikáním ve Vietnamu. Soud si je vědom, že napadené rozhodnutí nepochybně určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce představuje, ovšem jedná se o zásah přiměřený ve smyslu § 37 odst. 2 písm. a) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
25. K tomu soud dodává, že správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly se skutečnostmi, které získaly vlastní aktivitou. Měl-li žalobce za to, že v jeho případě byly dány výjimečné okolnosti, které by vedly k nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, bylo by možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlídnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutečný stav věci. To se však v projednávané věci nestalo.
26. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.